

Lectură spirituală: Înălțarea Domnului

A patra săptămână din luna mai (Lecturile de la sărbătoarea Înălțării Domnului, 25 mai)

Înălțarea Domnului – Lecturi: Faptele Apostolilor 1, 1-11 ; Psalmul 46, Efeseni 1, 17-23 ; Matei 28, 16-20

Nu mai este nevoie să așteptăm venirea lui Isus pentru că El este cu noi prezent în fiecare dintre noi.

În sărbătoarea Înălțării Domnului îl vedem pe Isus cum își ia rămas bun de la apostoli și ucenici. Acest rămas bun se desfășoară într-o atmosferă foarte diferită de cea de la Cina cea de taină dinaintea morții lui Isus. Atunci apostolii și ucenicii erau complet descumpăniți, dezamăgiți și simțeau un mare gol; primii creștini au simțit și ei renumitele ”nopti întunecoase”. Despărțirea din ziua Înălțării este în schimb plină de speranță: Isus se înalță la cer după ce, înviat din morți, a petrecut 40 de zile cu ucenicii săi. Nu mai există nici teamă, nici senzația de gol, nici dezamăgire, pentru că Cristos prin învierea sa a restabilit încrederea și legământul cu ei.

Rămâne totuși un singur vid care va contribui la punerea bazei Bisericii, o comunitate care va depăși granițele Ierusalimului și a comunității iudaice: o Biserică ce va fi vestită în lumea întreagă. Cest vid de tărie și înțelepciune va fi umplut de Suhul Sfânt care va veni sub formă de limbi de foc în ziua de Rusalii, vestit și dăruit de Isus și Tatăl.

Apostolii au fost botezați cu apă de Ioan Botezătorul, înainte-mergătorul lui Isus, dar acum sunt botezați în Duhul Sfânt: sfințenia lor va fi pecetluită pentru totdeauna și vor primi puterea să boteze toți oamenii în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, fie ei evrei, greci, păgâni, romani și pe noi toți.

Scena în care apostolii contemplă Înălțarea Domnului este foarte interesantă. Textul din Faptele Apostolilor (1,10-11) ne spune că ” *În timp ce erau cu ochii ațintiți spre cer și el se înălța, iată că le-au apărut doi bărbați în haine albe și le-au spus: Bărbați Galileei, de ce stați privind la cer? Acest Isus, care a fost înălțat de la voi la cer, va veni tot așa cum l-ați văzut mergând spre cer*”. Ca și cum Domnu le-ar spune: contemplarea este importantă, dar acum voi trebuie să duceți mai departe moștenirea morții și învierii la toți cei care caută cu însetarea sensul vieții.

Acest lucru îmi amintește de cuvintele sfântului Vincențiu de Paul. Cunoaștem cu toții calitățile sale de lider, de realizator al multor lucrări și organizator al ajutorării. Însă există un aspect din viața sfântului Vincențiu pe care uneori îl uităm: petrece ore întregi în rugăciune (în mortificație). Rugăciunea lui însă avea un caracter interesant: imediat ce înțelegea, datorită rugăciunii, care este voința lui Dumnezeu, pornea să o împlinească. Putem spune că sfântul Vincențiu trăia o asceză eficace.

Merită să medităm un pic asupra sensului vieții noastre, noi cei care am primit în dar vocația vincentiană. Să înțelegem că botezul pe care l-am primit depășește botezul lui Ioan; am fost botezați în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh; Isus face diferența. Nu mai este nevoie să așteptăm venirea lui Isus ca să fim cu El pentru că El este în fiecare dintre noi.

Următoarea etapă constă în practicarea ascezei eficace. Să îngenunchem în fața Preasfântului Sacrament și să căutăm să înțelegem ce vrea Duhul Sfânt să facem. Să îngenunchem și în fața săracilor pe care îi ajutăm (este Domnul prin excelență) și să ascultăm ce vrea El și Duhul Sfânt să schimbăm în viața noastră sau cum vrea să vestim evanghelia până la marginile pământului. Să căutăm în tabernacolul de pe altar sau în tabernacolul din casa celui pe care-l ajutăm sensul vieții noastre și să-i permitem să facă din noi adevărați apostoli ai lui Cristos în duh și în fapte, în adevăr și în realitate.

Traducere: sora Magdalena